Redaktør: Annette Nyvang
Mail: bagsiden@pol.dk

LIV I LYNGBY
Fredag 16.00-19.00 og lørdag 11.00-16.00

FANTASTISKE TILBUD

I butikken:
MaxMara uld frakker 3.000,-
Frasort. vinterovertøj ..... -50%

På gaden:
Frasort. cashmere-strik ..... -50%
Frasort. John Smedley strik ..... -50%
Viyella skjorter ..... Nu 500,-
Joseph Ribkoff & White Label kjoler ..... Nu 500,-

Dette og meget mere...

asmus
www.asmus-lyngby.dk
Lyngby Hovedgade 39 - 2800 Kgs. Lyngby - Tlf. 3216 1290

SMART SKÆRMTID

Med Politikens nyhedsapp kan du skrue ned for skærmskammen og op for journalistikken.

ROBOTHUNDE MOD MIGRANTER

Mød den internationalt anerkendte advokat og Harvard-forsker, **Petra Molnar**, der netop har udgivet bogen 'The Walls Have Eyes' i samtale med Politikens internationale kommentator, **Michael Jarlner**, om migration og amerikansk vagkamp.

11. september kl.17.00
Politikens Hus, Salen

Læs mere og tilmeld dig på politikenplus.dk/live

POLITIKENLIVE

Tegning: Philip Ytournel

Såkaldt normal sport virker efterhånden absurd

Man kan forelske sig i live-højdespring og få et nyt forhold til 'det kedelige OL', skriver Caspar Eric fra Paris.

DE PARALYMPISKE LEGE

CASPAR ERIC, FORFATTER

Det er blevet tid til den helt store atletikaften for Patrick og mig. To af mine yndlingsdiscipliner er på programmet: wheelchair racing og 100-meter-løb. Blandt andet skal Daniel Wagner, der forleden vandt sølv i længdespring, se, om han kan kvalificere sig til finalerne i T63-klassen for atleter med benproteser.

Generelt vil jeg sige, at det selvfølgelig er lidt anderledes end med de normalkroppedes sport at sætte sig ind i de forskellige kategorier, men ikke mere anderledes end at lære en offside-regel.

Vi har været ude i god tid, købt nogle hjernedødt gode billetter. For at lade op har jeg brugt hele formiddagen på at restituere i badekarret på hotelet. Læst lidt Baldwin, fået en Coke zero fra minibaren. Mine ben og min lænd er ved at være mærket af fem dages konstant flakken omkring i parauniverset. Og desuden bakser jeg med en nedgroet storetånegl. Noget, folk tit glemmer, når de siger, at vi jo alle sammen bliver handikappede en dag, er, at bare fordi man som jeg har cerebral parese, betyder det jo ikke, at man er fredet for kroppens helt normale små forbandelser.

Så mens jeg har ladet op, har Patrick været ude at se Eiffeltårnet. Hvilket også gør, at vi begge er i højt humør, da vi forenes ved metrostoppet på Madeleine. Nu skal vi derudad. Nu skal vi se den lilla løbebane helt tæt på. På gåturen hen til stadion oplever vi både en slags lydkunstværk på en betonbro og Scientologys gigantiske bygning, hvor de lokker med kaffe og 'Bohemian Rhapsody' på anlægget. De vil fortælle os »*The truth about drugs*« (gætter på: »Stoffer er dårlige for dig«).

Ekstremt fedt i øjeblikket

Alt det har jeg ikke tid til at fortælle om. Jeg har ikke tid til at fortælle om den mildt apokalyptiske stemning ved at bevæge sig i en folkemængde gennem de afspærrede gader, politiet, der visiterer os, stemmer over højttalere. For nu dukker Stade de France bare, bang, op i vores synsfelt. Og så glider vi ind, og der er næsten ingen kø, og vi er begge lidt i tvivl om, om vi er gået forkert, da vi ser vores pladser. Vi har betalt 70 euro for dem per næse. Men nu sidder vi sgu helt nede ved løbebanen med direkte udsigt til fucking målstregen.

Hvis det var Noah Lyles, der skulle have løbet her, ville de have kostet over ti gange så meget.

Der er bølger blandt publikum, og folk går især amok, når en fransk-mand skal løbe eller hoppe. Jeg opdager også en live-kærlighed til højdespring. Meget kedeligt at se på en skærm, ekstremt fedt at se i øjeblikket; et helt stadion, der trækker vejret ind og ud i et fælles åååååååjaaaaaah.

Første gang, jeg får tyk tåre i øjenkrogen, er, da en cubansk løber spurter ud til sin mor efter at have vundet sølv. De både griner og græder helt ustyrligt sammen. Et kort øjeblik bilder jeg mig ind, at jeg forstår dem. Alt det, det har krævet at nå hertil.

Patrick kommer tilbage fra køen til madboderne. Der sket en fejl i et eller andet system, så hele stadion er løbet tør for mad allerede inden klokken 20.00. Frustrerede franskmænd kan ikke tro deres øjne. *Plus rien à manger*, hva' snakker I om?

Men vi når ikke at komme op at køre med vores velfærdsbrok; hvis Patrick havde været diabetiker, havde det været en anden historie, mig som helten, der løber op i mediezonen efter et æble eller sådan noget. Men vi når ikke at komme op at køre, før Patrick peger på fem amerikanere iført hvide T-shirts med en sort silhuet på ryggen: Er det ikke ham løberen, der er kæreste med hende længdespringeren?

Og så viser det sig fanme, at vi sidder lige bag Hunter Woodhalls hold. USA's atletikdarling, der løber på to blades. Og lige derovre sidder Tara Davis, hans kæreste, der for et par uger siden vandt guld i længdespring til det, som Patrick og jeg nu konsekvent kalder 'det kedelige OL'.

Da Woodhall kvalificerer sig til finalen, løber hun ned og krammer ham. Jeg tager et hurtigt billede og sender det til min kæreste. Jeg behøver ikke skrive mere i sms'en. Normaliteterne rykker sig hele tiden lidt til PL.

Og mens mørket falder på, begynder vi at joke med, at det da er fedt nok med dén og dén disciplin, men har de ikke lige lovlig mange intakte lemmer. Såkaldt normal sport virker efterhånden absurd.

bagsiden@pol.dk

CASPAR ERIC

Vor mand i Paris

Caspar Eric (f. 1987) er digter, elsker sport og lever et liv med cerebral parese. Han debuterede som forfatter i 2014 med digtsamlingen '7/11'. Han er blevet rost og hædret for sin evne til at portrættere sin generation og for at bruge poesien som et redskab til at skabe debat og forandring.

Hans seneste digtsamling, 'Nye balancer', sætter fokus på den handikappede krop og dens møde med en fordomsfuld virkelighed.

Caspar Eric vil hver dag under de paralympiske lege skrive en tekst på denne plads.

ATS
AT TÆNKE SIG

MODERATERNE UDGIVER LEDELSESBOG

Midt i en møgsag om det barske arbejdsmiljø i partiorganisationen udgiver en række nuværende og tidligere medarbejdere fra Moderaterne nu en bog om ledelse. 'Mob og bol dit team – en håndbog i blød og hård personaleledelse' indeholder en række brugbare kapitler skrevet af partiets tænkere:

- Kapitlet **'Laissez-faire og Lafite Rothschild'** handler om den såkaldt umoderate fraværsledelse og er skrevet af hhv. udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen og privatpersonen Lars Løkke Rasmussen.
- Ulla Østergaard har skrevet kapitlet om **'Moderat psykisk pres'**. Det er blandt andet baseret på hendes erfaringer fra dækningen af det grønlandske valg, da hun var redaktionschef på TV 2.
- Jon Stephensen skriver i kapitlet **'Du virker klog og smuk'** om brugen af komplimenter som ledelsesværktøj på tværs af generationer.
- Caroline Stage har skrevet et meget kort og personligt kapitel om **'Ministeriel ledelsesstrategi'**, som hun lige kan nå at få trykt, mens hun stadig er minister.
- Folketingsmedlem **Mike Fonseca** skriver om ledelse af børn- og unge i kapitlet 'Lis og Bo får en voksenven'.

Bogen er stadig i trykken og kan derfor ikke købes i fysisk form, men den findes allerede nu i en gratis pdf-udgave på partiets officielle netmedie, netfisse.dk.

LYNINTERVIEW

Dot Wessmann, du skal deltage i den kommende sæson af 'Vild med dans'. Hvorfor har du takket ja til tilbuddet?

»Jeg kunne så godt tænke mig at blive god til de konventionelle danse – slowfox, polka og quickstep – men hver eneste gang, jeg foreslår Morten en konventionel dans, begynder han at hyle op om konventionernes skadeeffekter og behovet for at gøre op med dem. Altså, jeg bad om en tango, ikke fem gode argumenter for at nedlægge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol«.

Tango er måske også lige etnisk nok. Kunne du ikke prøve med en engelsk vals derhjemme?

»Nej, det er helt udelukket. Bare jeg siger ordene engelsk vals derhjemme, går Morten i gang med et halvanden time langt foredrag om Nigel Farage og Brexit«.

ats@pol.dk

TING JEG GJORDE

AF MAREN UTHAUG
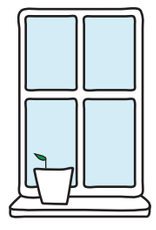
Da der groede en ny plante op i en ellers tom krukke med jord i vindueskarmen.